

det ærede Medlem, at jeg tror, at mit Synspunkt er det rette, og at han er inde paa en Feiltagelse. Det er ikke Forfatterhonorarer, saaledes som det ærede Medlem bestandig udtrykte sig, der her er Tale om. Det er heller ikke en Hæder, vi vise forskellige Forfattere ved disse Bevillinger. Det ærede Medlem ved lige saa godt som jeg, at Konto VI. A. paa Finansloven har først en Post: 1, der benævnes „Livsvarige Hædersgaver“, og den anvendes til Folk, man vil vise Hæder ved at give dem en Understøttelse. Det er Folk, som i Virkeligheden snarere ere til Gode med deres Produktion end i fuld Virksomhed. Her er der Tale om en Hæder; Nationen ønsker at vise disse Mænd. Men paa Konto VI. A. 2. og 3. er Forholdet et andet. Sagen er simpelt hen den, at vi anse det for nyttigt for Samfundet, at disse Folk arbejde paa den Maade, som de gøre, derfor saa de en Understøttelse, og hvis vi ikke havde denne Anskuelse, ser jeg ikke, hvorledes vi kunde komme til at give disse Bevillinger. Der kan ikke være Tale om fra Statens Side at bevilge Honorarer, det have vi ikke noget at gøre med, og hvis det ærede Medlem har Ret i den Anskuelse, han har — hvad jeg ikke tror — vilde jeg overhovedet ikke have været med til disse Bevillinger. Men jeg tror ikke, at det ærede Medlem for Alvor kan hævde det Standpunkt. Det, der her er Tale om, er, hvor vidt vi kunne komme til den Anskuelse, at en Forfatter fortjener det, som vi mene, han skal have paa Finansloven, fordi Staten og Samfundet have Nytte af hans Virksomhed. Det er noget, som i det væsentlige afgøres af den offentlige Mening, og jeg tror, at hvis det ærede Medlem havde raadspurgt den offentlige Mening, havde han faaet at vide, at netop denne Forfatter nyder en Anerkendelse baade fra Højres og Venstres Side, som overhovedet ikke mange af dem, der ere optagne paa denne Konto. Det ærede Medlem nævnte i sit Svar til mig sit eget Navn, hvad jeg diskret ikke havde gjort, fordi Forretningsordenen ikke tillader det — maaske man selv kan bringe sit Navn ind i Debatten uden at støde an imod Forretningsordenen, det synes jo saa — og for heller ikke nu, at blive afskrudt af den højterede Formand, skal jeg fremdeles ikke nævne Navnet. Jeg sagde, at der var Kredse, hvor man ikke vidste, hvor meget det ærede Medlem har udrettet i Samfundet. Det er noget ganske andet end det, det ærede Medlem lagde mig i Munden. Det er meget muligt, at man, naar man læser det Blad, jeg er Medudgiver af, ikke vil saa

det Indtryk, at det ærede Medlem har udrettet saa særdeles meget gavnligt for Samfundet, men hvis det ærede Medlem læser forskellige Blade, vilde han kunne have fundet Udtalelser om den Forfatter, der her er Spørgsmaal om, rosende Anmeldelser og anerkendende Udtalelser af anden Art, som ere langt mere enstemmige med Hensyn til denne Forfatters Dygtighed og med Hensyn til Betydningen af hans Produktion, end de Udtalelser ere, der fremkomme om det ærede Medlems Dygtighed f. Eks. som Politiker eller om hans Forer virksomhed. Der er mange, der angaaende det ærede Medlem mene de mest modsatte Ting, medens der er Samstemning om den Forfatter, Talen her er om. Jeg skal imidlertid gøre opmærksom paa, at i nogle Henseender ere det ærede Medlem og jeg ikke uenige. Vi ere f. Eks. enige om at optræde mod den ærede Ordførers Forslag om, at det skulde være Finansudvalget, der var eneraadende paa denne Konto, saa at vi under visse Forhold ikke skulde saa Navnene at vide paa de Personer, som man var stemt for at give en Statsunderstøttelse. Vi ere ogsaa enige om at tilstræbe en vis Sparommelighed paa dette Omraade. Der stemme det ærede Medlem og jeg fuldstændig overens. Jeg har efterset Statsregnskabet for Finansaaaret 1884—85 og fundet, at Summen paa Konto VI. A. var 87,250 Kr. Den beløber sig nu til 153,000 Kr. og er saaledes steget ret anseelig i disse 10 Aar og steget paa en Maade, som ikke er fuldt forklarlig. Derfor tror jeg, at det meget godt kan anbefales, at vi komme til en Sparommelig Anbefalelse af denne Konto. Men der er mig noget usforstaaeligt i, at det ærede Medlem just vil anvende denne Forfatter i Aar til at optræde imod. Jeg forsikrer det ærede Medlem, at han har været med til langt mindre vel begrundede Bevillinger paa denne Konto før. Det ærede Medlem sagde til mig, at man hører mig ikke altid her i Salen, men at naar Talen var om aandelige Spørgsmaal, om Kunst, Litteratur og Teater, saa sit man mig at høre. Det glæder mig, at det ærede Medlem kanner mig under Forhandlingen af andre Spørgsmaal, men det undrer mig noget, thi det ærede Medlem har jo ikke altid lige stor Fornøjelse af at høre mig tale. Og det ærede Medlem tager fejl. Naar der er Spørgsmaal om Politik her i Salen, er det ikke saa sjældent, jeg tager Ordet, men jeg har ganske sikkert ikke den samme Tilbøjelighed som det ærede Medlem til at tale med om enhver Sag, ogsaa om den, jeg f. Eks. ikke forstaaer mig paa. Der er jeg ikke uvillig til at tie stille og lade andre tale.